

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. Стара Загора, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Генчо Атанасов

при участието на секретаря Живка М. Димитрова
като разглежда докладваното от Генчо Атанасов Гражданско дело №
20235530100154 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.415, ал.1, т.1 от ГПК.

Ищецът „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, гр. София твърди в исковата си молба, че на 28.04.2017 г. бил сключен договор за потребителски паричен кредит № 2714324 между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД и ответниците, по силата на който кредиторът отпуснал на кредитополучателя паричен кредит в размер на 23896,00 лв. Кредитополучателят и поръчителят се задължили да погасят задължението си на 120 месечни анюитетни вноски, с краен срок за погасяване - 01.04.2027г. Договорен бил годишен лихвен процент в размер на 8,11% След усвояване на кредита длъжниците погасили част от месечните си вноски, след което преустановили плащанията си. Солидарната отговорност била поета съгласно чл.13 от договор за потребителски паричен кредит № 2714324 от 28.04.2017 г., на основание гл.VI и гл.VII от ЗЗД, като изрично било договорено, че поръчителят бил солидарно отговорен за изпълнението на всички настоящи и бъдещи, условни и безусловни задължения на кредитополучателя. На 18.07.2022 г. бил сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД (с предишно наименование „Уникредит Кларима“ АД) и ищеца, по силата на който задължението на ответника Ж. М. А. - кредитополучател - и на ответницата Н. М. Р. - поръчител, произтичащо от договор за потребителски паричен кредит № 2714324 от 28.04.2017 г., било изкупено от дружеството ищец. В изпълнение на императивните разпоредби на чл.99 от Закона за задълженията и договорите длъжниците били уведомени, че считано от датата на получаване на уведомлението за цесия, кредитор спрямо тях по отношение гореописаното парично вземане бил ищецът. На 29.09.2022г. уведомления за цесия били изпратени на постоянните адреси на ответниците, които

съвпадали с посочените в договора. Видно от приложените обратни разписки, писмото до ответника А. се върнало в цялост, като на известието за доставка било отбелязано „непотърсено“, а писмото до ответницата Р. било получено лично. Съгласно приложено изрично пълномощно, „И. и Денев-Адвокатско дружество“ било упълномощено от „УНИКРЕДИТ КЪНСЮМЪР ФАЙНЕНСИНГ“ АД да извършва уведомяване на длъжниците от името му и за негова сметка. В случая разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от Закона за задълженията и договорите била изпълнена. Ищецът моли съда, на основание чл.235, ал.3 ГПК да приеме, че длъжниците са надлежно уведомени втори път и с връчването на уведомление изходящо от цедента, като приложение към исковата молба. С връчване на препис от исковата молба и приложенията към нея по делото ответниците получавали уведомлението, изходящо от „УНИКРЕДИТ КЪНСЮМЪР ФАЙНЕНСИНГ“ АД (стар кредитор), за извършеното прехвърляне на процесните вземания, като ставали надлежно уведомени за извършената цесия, доколкото имали възражения в тази насока. Ищецът пристъпил към принудително събиране на вземанията си по договора чрез подаване на заявление до Районен съд - Стара Загора за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК на 27.10.2022г. Образувано било частно гражданско дело № 4939/2022 г. Срещу издадената заповед за изпълнение длъжниците подали възражение. Към настоящия момент погасяване на задължението по договора за кредит не било осъществено. Нямало и основание, на което задължението за погасяване на получения кредит да е отпаднало. Ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответниците Ж. М. А. и Н. М. Р. му дължат солидарно сумата от 2505,39 лв, от които: главница - 1769,11 лв., частично претендирана главница за вноски с настъпил падеж за периода от 01.02.2022г. /начална дата на забава/ до 01.10.2022г. включително /падежирали вноски/; договорна лихва - 670,43лв., частично претендирана лихва за вноски с настъпил падеж за периода от 01.02.2022г. /начална дата на забава/ до 01.10.2022г. включително /падежирали вноски/; лихва за забава - 65,85 лв. /за претендираната главница 01.02.2022г. до 26.10.2022г. - дата на подаване на заявление, представляващи неизпълнено задължение по договор за потребителски паричен кредит № 2714324 от 28.04.2017г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски в заповедното и исковото производство.

Ответникът Ж. М. А. оспорва предявения иск по основание и по размер. Претендираното вземане било погасено по давност на основание чл. 120 от ЗЗД и чл.110 и чл.111, „в“ от ЗЗД, тъй като бил изминал срок повече от пет години за претенция по главницата и три години за погасяване на лихви, обезщетения и неустойки. Паричният заем бил сключен през м. април 2017 година и до датата на исковата молба бил изминал срок, по-голям от пет години. Цедирането на дълга в полза на ищеца било извършено в нарушение на чл. 99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД, тъй като предишният кредитор не уведомил редовно длъжника, че има нов кредитор. Това било важно императивно условие за длъжника, за да знае в бъдеще към кого да изпълнява задължението си. Ако това не било сторено, прехвърлянето за длъжника нямало правно действие, а от това зависела активната легитимация на ищеца по делото.

Ответницата Н. М. Р. оспорва предявения иск по основание и по размер и счита претенцията на ищеца за неоснователна. В настоящата облигационна връзка по повод паричен кредит между ищеца и ответника Ж. М. А. ответницата - Н. М. била поръчител. Нямала качеството на длъжник, нито кредитор. По силата на чл. 142 от ЗЗД поръчителят можел да противопостави на кредитора ищец всички възражения, принадлежащи на длъжника. Тези права на поръчителя съществували и дори когато длъжникът се е отказал от тях или дори когато е признал своето задължение. Според чл. 147, ал.1 от ЗЗД поръчителят оставал задължен и след падежа на главното задължение само ако кредиторът предявял иск против длъжника в течение на шест месеца. Това разпореждане се прилагало и в случая, когато поръчителят е ограничил своето поръчителство до срока на главното задължение, т.е. без лихви, разноски и обезщетения. Отговорността на ответницата като поръчител отпадала, същата нямала никакви задължения към ищеца, тъй като същият не предявил в 6-месечен срок иск след падежа на главното задължение против ответника Ж. М. А. - чл. 147, ал.1 от ЗЗД.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намери за установено следното.

Предявен е иск по чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, който представлява специален положителен установителен иск с предмет съдебно установяване, че вземането на кредитора съществува, т.е. че присъдената със заповедта за изпълнение сума се дължи. По този иск кредиторът следва да докаже факта, от който вземането му произтича, а длъжникът – възраженията си срещу вземането.

Видно от приложеното ч.гр.д.№ 4939/2022 г. по описа на Старозагорския районен съд, съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 2206/28.10.2022 г. за сумата 1769,11лв. главница, представляваща задължение по договор за потребителски паричен кредит №2714324 от 28.04.2017г. – частично претендирана главница за вноски с настъпил падеж за периода от 01.02.2022г. до 01.10.2022г., 670,43лв. договорна лихва за периода от 01.02.2022г. до 01.10.2022г., 65,85лв. лихва за забава за претендираната главница за периода от 01.02.2022г. до 27.10.2022г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 27.10.2022г., до окончателното изплащане на вземането. В срока по чл.414, ал.2 от ГПК е постъпило възражение от длъжника и в срока по чл.415, ал.4 от ГПК е подадена настоящата искова молба.

Ищецът претендира вземане по представения договор за потребителски паричен кредит № 2714324 от 28.04.2017г., по силата на който „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД е предоставило на ответника А. паричен потребителски кредит в размер на 23896 лв., като погасяването на общата дължима сума в размер на 33486,63 лв. /главница и договорна възнаградителна лихва/ следва да се извършва на 120 месечни вноски. Ответницата Р., в качеството на поръчител, е поела задължение да отговаря солидарно за всички задължения на кредитополучателя по договора за кредит.

От заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че на 28.04.2017 г. между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД, в качеството му на кредитор, и Ж. М. А., в качеството му на кредитополучател, и Н. М. Р., в качеството и на поръчител, е сключен договор за потребителски кредит на физическо лице № 2714324, предоставен и усвоен по разплащателна сметка. Размерът на кредита е 23896.00

лева, от които 21194.94 лева са използвани за рефинансиране на съществуващ кредит, усвоен от „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД № 2687798. Остатъкът от сумата, в размер на 2005.06 лева е преведен по банкова сметка с IBAN BG29UNCR70001522906726 на лицето Ж. М. А. с преводно нареждане № 453FTR017118LFAV от 28.04.2017 г. за усвояване на разликата в размер на 2005.06 лева от предоставения потребителски кредит № 2714324 от 28.04.2017 г. По информация, предоставена от „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД, сумите, внесени от клиента, за погасяване на задълженията му са общо в размер 15925,99 лв. за периода 01.05.2022 г. - 26.05.2022 г., когато кредитът е бил на управление в „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД. Съгласно служебна бележка с изх. № 23 - СБКД - 00051/10.03.2023 г., издадена от „ЕОС МАТРИКС” ЕООД, от 18.07.2022 г. по сметките на цесионера не са постъпвали суми за погасяване на задължението на Ж. М. А.. Размерът на неиздължената главница за периода 01.02.2022 г. до 01.10.2022 г. към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 27.10.2022 г., е 1769.11 лева. Договорната /възнаградителна/ лихва за периода от 01.02.2022 г. до 01.10.2022 г. е в размер на 670.40 лева. Дължимите лихви за забава, регламентирани в чл. 12, ал. 1 от Общите условия на „Уникредит Кънсюмър Файненсинг” ЕАД за отпускане на потребителски кредити в лева и евро, са в размер на 72.23 лева.

Ответниците не твърдят и не ангажират доказателства за изпълнение на задълженията си по погасителния план за главница в размер на 1769.11 лв. и договорна лихва в размер на 670.40 лв., като липсват и данни за погасяването им чрез плащане.

Ответниците са направили възражение за погасяване по давност на вземанията на ищеца. По отношение вземането за главница е приложима общата петгодишна давност по чл.110 от ЗЗД, доколкото се касае не за периодично плащане по смисъла на чл.111, б. “в” ЗЗД и Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС, а за единно вземане, по което кредиторът се е съгласил да получи изпълнение на части на основание чл.66 ЗЗД /в този смисъл са: решение № 38/26.03.2019г. по т.д. № 1157/2018г. на I I т.о. на ВКС, решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 795 от 2010 г. на ВКС, IV г. о., ГК и решение № 28 от 05.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III г. о., ГК /. За вземането за възнаградителна лихва е приложима кратката тригодишна давност по чл.111, б. ”в” ЗЗД. Според мотивите по т.1 от Тълкувателно решение № 3 от 27.03.2019 г. т. д. № 3/2017 г., ОСГТК на ВКС по отношение на изпълнението на паричните задължения законът не прави разграничение между различните видове лихви - възнаградителна или обезщетителна, договорна или законна. С оглед на това следва да се счита да изоставено обоснованото с анюитетния характер на възнаградителната лихва разбиране за давностния срок в по-старата практика на ВКС, доколкото включването на възнаградителната лихва като елемент на анюитетната вноска очевидно не променя характера □ на акцесорно задължение спрямо главницата. В същия смисъл е и актуалната практика на ВКС, изразена в решение № 63/01.06.2022 г. по т.д.№ 2140/2018 г., I т.о. и решение № 102/05.08.2022 г. по гр.д.№ 1759/2021 г., IV г.о.

Разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД предвижда, че давността започва да тече от датата на изискуемостта на вземането. В случая се претендират вноски, чиято изискуемост е

настъпила през 2022 г., т.е. до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 28.10.2022 г. – не е изтекъл нито тригодишният, нито петгодишният давностен срок

Ответницата Р. е направила възражение и за преклудирание на отговорността ѝ на поръчител при условията на чл.147, ал.1 ЗЗД, което съдът намира за неоснователно. В ТР № 5/2019 г. на ОСГТК се приема, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи шестмесечният срок по чл.147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост. В случая изискуемостта на целия дълг съобразно погасителния план ще настъпи чак на 01.04.2027 г., което означава, че срокът по чл.147, ал. 1 ЗЗД не е изтекъл към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл.86, ал.1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Дължимост на лихва за забава в размер на законната лихва е предвидена и в чл. 12, ал. 1 от Общите условия за отпускане на потребителски кредит в евро или лева на „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза по делото се установява, че дължимите лихви за забава, регламентирани в чл. 12, ал. 1 от Общите условия на „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД за отпускане на потребителски кредити в лева и евро, са в размер на 72.23 лева.С оглед на това съдът намира за доказан и претендиращият в заповедното производство размер на лихвата за забава.

Ищецът твърди, че е частен правопреемник на „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД по силата на договор за прехвърляне на вземания от 18.07.2022 г. Посоченият договор е представен по делото, като от приложение № 1 към него е видно, че процесното вземане е прехвърлено на ищеца. Представени са и доказателства за извършени действия по уведомяване на ответника за цесията на посочения в договора адрес, като пратката е върната като непотърсена. Тези документи обаче са получени от ответника и с преписа от исковата молба, поради което съдът приема, че той е надлежно уведомен за цесията /в този смисъл е решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК/. С оглед на това съобразно разпоредбата на чл.99, ал.4 от ЗЗД прехвърлянето на вземането е породило действие за длъжника.

По тези съображения съдът намира, че предявеният иск по чл.415, ал.1, т.1 ГПК е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, вр. с т.11г от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК следва да бъдат осъдени ответниците да заплатят на ищеца направените разноски в заповедното производство в размер на 230,11 лв., представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение, и направените в настоящото производство разноски в размер на 270,66 лв., представляващи държавна такса и възнаграждение на вещо лице.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Ж. М. А. от гр.Стара Загора, ... и Н. М. Р. от гр.Стара Загора, ... съществуването на вземането на “ЕОС МАТРИКС” ЕООД, гр. София, район “Витоша”, кв.”Малинова долина”, ул.”...[1]...” 4-6, представлявано от Р.И.М.-Т., ЕИК 131001375 за сумата 1769,11 лева главница, представляваща задължение по договор за потребителски паричен кредит №2714324 от 28.04.2017г. – частично претендирана главница за вноски с настъпил падеж за периода от 01.02.2022г. до 01.10.2022г., 670,43 лева договорна лихва за периода от 01.02.2022г. до 01.10.2022г., 65,85 лева лихва за забава за претендираната главница за периода от 01.02.2022г. до 27.10.2022г., ведно със законната лихва от 27.10.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, присъдени със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 2206/28.10.2022 г. по ч. гр. д.№ 4939/2022 г. по описа на Старозагорския районен съд.

ОСЪЖДА Ж. М. А. от гр.Стара Загора, ... и Н. М. Р. от гр.Стара Загора, ... да заплатят на “ЕОС МАТРИКС” ЕООД, гр. София, район “Витоша”, кв.”Малинова долина”, ул.”...[1]...” 4-6, представлявано от Р.И.М.-Т., ЕИК 131001375 сумата 230,11 лева, представляваща разноси в заповедното производство, както и сумата 270,66 лева, представляваща разноси в исковото производство.

Присъдените суми могат да се заплатят по банкова сметка BG92UBBS80021008034630.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____